

Aliş'in Kent Günlükleri

KÖYDEN İNDİM ŞEHİRE

Şebnem Güler Karacan
Resimleyen: Berk Öztürk

Aliş'in Kent Günlükleri

KÖYDEN İNDİM ŞEHİRE

Şebnem Güler Karacan
Resimleyen: Berk Öztürk

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Hande Nur Güner
Resimleyen Berk Öztürk
Kapak Tasarımı Esra Burak
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Ağustos 2020
Uluslararası Seri No 978-605-08-3425-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt Mega Basım
Sertifika No 44452
Adres Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 4977
ALİŞ'İN KENT GÜNLÜKLERİ / 1
Raf: 6 - 10 Yaş Öykü/Hikâye
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 20?? Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK GELECEK / 5

İSTANBUL / 17

YENİ EVİMİZ... / 35

MAHALLE / 42

MARKET... / 52

SOKAK OYUNU / 56

BABAM... / 62

OKUL... / 65

SERVİS / 70

BİLGİSAYAR OYUNU / 73

KARDEŞLERİM... / 80

PAZAR GÜNÜ / 85

LUNAPARK... / 89

BAŞLIK GELECEK

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Havalara zıplayıp yerlerde debelenmek, döne döne çayırlardan yuvarlanmak istiyorum. Dokuz yaşındaki bir çocuğun yapabileceği bir şey bu ve bence gayet normal.

Ama bir yandan da ağlamak istiyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım. **Kafam karışık, aklım karışık, duygularım karışık...** İkisini aynı anda düşününce her şey karmakarışık. Kendimi dörtnala koşan bir atın üzerinden tepetaklak düşmüş gibi hissediyorum. Ya da belki eşek tepmiş gibi... Eşek beni tepmiş ve ben havada uçuuuuup yere çakılmışım gibi.

Eşek nasıl teper bilir misiniz? Eşeğin arkalarında durursanız iki ayağını kaldırır ve size bir tane çakar. Havaya uçar, uçar, uçar ve sonra yere konarsınız. İşte şu anda tam olarak öyleyim. Anlayabilen var mı? Ben bile kendimi anlayamıyorum şu an. Bu durumda sizin beni anlamanızı bekleyemem tabii.

En iyisi baştan başlayayım. Yoksa kimse bir şey anlamayacak. Konu şu: Yıllardır yaşadığımız, doğup büyüdüğümüz köyümüzü bırakıp şehre göçüyoruz. Bundan sonra İstanbul'da yaşayacağız.

İstanbul'da yaşayacağımızı düşündüğüm zaman kalbim bizim okulun bando takımını gibi sesler çıkarıyor. "Gümbe de güm. Gümbe de güm. Güm, güm, güm, güm. Gümbe de güm." Sonra bir mızıka sesi geliyor kulağıma "Düttürü düttt!" İşte öyle...

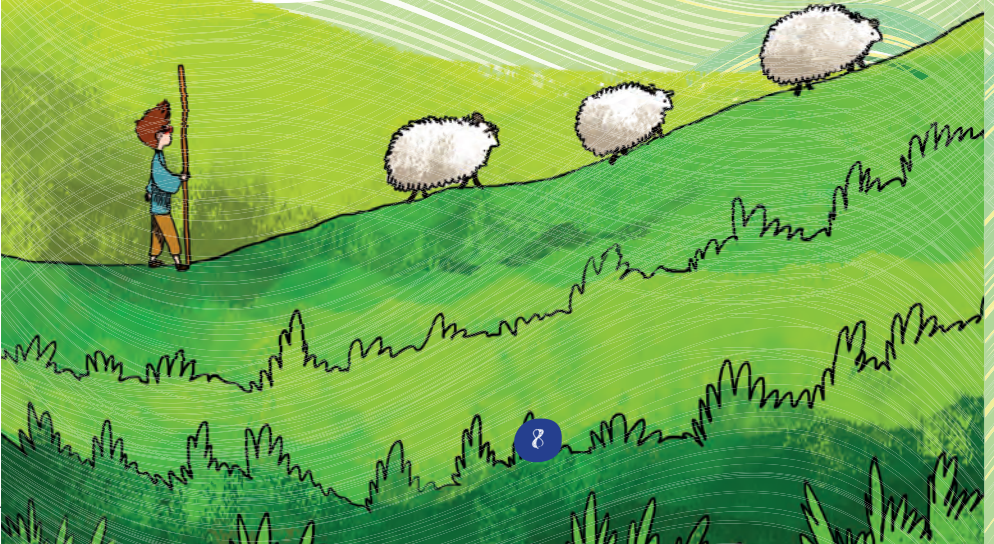
Bizim buradaki okulda beşinci sınıf yoktu. Ben dördüncü sınıfı bitirince annem ve babam düşünmeye başladılar. Beni nerede

ve nasıl okutacaklardı? Her gün şehre inmezdim, kendi başımda şehirde kalamazdım. Belki bir tanıdık veya bir akraba... Ama onların yanında da en fazla ne kadar kalabilirdim ki?

Benden küçük üç kardeşim daha var ve onların da okula gitmeleri gerekiyor. Yani bugün olmasa yarın köyden taşınmak zorunda kalacaktık.

Akrabalarımız babama şehirde bir fabrikada iş buldular. Babam daha önce böyle bir yerde hiç çalışmadı. Sabahtan işe gidecek ve akşam dönecekti. Bu hepimize biraz garip geldi. Çünkü biz köyde gün boyunca

çalıdırız. Sabah çok erken kalkar; tarla, bahçe işleri, inek ve koyunların otlatılması gibi her türlü işe bakarız.

Bizim evde, benim görevim çobanlık. Sabah çok erken saatlerde kalkar, koyunları önüme katıp dağlara çıkarım. Koyunlar yeşil otları gördüklerinde öyle yerler, öyle yerler ki, anlatamam size. Karınlarını tıka basa doyururlar. Ben de yanımda kitap defter götürüp ödevlerimi yaparım. Okulundaki öğretmenimin bana verdiği testleri çözerim. Bir de yeleşimin iç cebinde küçük bir kavalım var. Onu çalarım. Ben çalarım; dağlar, tepeler, koyunlar dinler beni. Babam dere-deki kamışlardan yapmıştı kavalı. Elinden her iş gelir. Bize tahtadan oyuncaklar yapar. Koyunları otlatıp geri döndüğümde, hemen okula giderim.

Şehirli çocuklar daha yataklarından çıkmadan ben işimi bitirip okula giderim. Bundan sonra ben de şehirli çocuklar gibi mi olacağım acaba? O hayata alışabilecek miyim? Ya da ailem alışabilecek mi? İşte

bunu bilmiyorum. Bazı yerlerde taşımaları eğitim diye bir şey varmış. Köylerdeki çocukları şehirlerdeki okullara götürüp akşam servisle evlerine getiriyorlarmış. Bizim burada yeterli sayıda öğrenci olmadığı için yapılamıyor. Muhtar emmi şehre gidip defalarca dilekçe verdi ama olmadı. Bize de gurbete gitmek düştü.

Aslında annemin de babamın da hiç gönlü yok buralardan gitmeye ama babam

“Nasip...” dedi en sonunda.

Ve artık göç zamanı...

Annem, babam, ben ve kardeşlerim evin bahçesinde oturduk. Neredeyse ağlayacağız

da, ilk hangimiz başlayacak? Onu bek-

liyor gibiyiz. Bir tek, iki yaşın-

daki kardeşim Nurcan'ın hiçbir

şeyden haberi yok. Çayırlarda de-

belenip duruyor. Babam, yılın en

önemli konuşmasını yapacak gibi

“Bizi çok zor günler bekliyor!”

diyor. “Bilmediğimiz bir

